

nedlægge ganske den samme Indsigelse derimod, thi der bør kun opstilles een Rettefnor, og det er den lægevidenskabelige. I Henhold til Børnepligtsloven maa man være paa det Rene med, hvilke Forordninger til Lægebygning og Helbredsomsindigheder idet Hele der maa stilles til de Børnepligtige. Det forekommer mig, at Justitsministeriet er den eneste kompetente Autoritet til at afgjøre dette Spørgsmaal efter Samraad med Sundhedskollegiet og de øvrige medicinale Autoriteter, som staa til Justitsministeriets Naadighed; men at lægge denne Sag saaledes i Krigsministeriets Haand, at det er det, der egentlig skulde bestemme Reglerne, som alene emanerede gennem Justitsministeriet, forekommer mig at være en høit besynderlig Ordning, og det undrede mig i høit Grad at høre den høitærede Justitsminister sige det. Jeg tror ganske vist, at der er Anledning til at tage disse Forhold under Overveelse, og der er jo ogsaa andre Ting, som i Forbindelse dermed kunde bringes paa Bane. Jeg tror, at ligesaa vist som det gjælder om at opfostre og styrke Interessen og Lusten til at afstjene sin Børnepligt, kunde der muligvis ogsaa være en anden Vej at gaa, nemlig den at svække Lusten til at frigjøre sig ved Sessjonen, den Lante, som mange Gange er kommen frem under Forhandlingerne her, jeg skal her blot nævne den, Lanten om en Børnepligt.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg finder mig i Anledning af den ærede fysiske Talers Bemærkninger foranlediget til at erindre om, at jeg jo ikke har sagt eller ment, at Forholdet var det, at Justitsministeriet skulde være forpligtet til at tage disse Reglementer om Bedømmelsen af de Børnepligtiges Tjenstdygtighed uden videre, saaledes som de komme fra Krigsministeriet, men jeg har sagt, det var naturligt, at Realiteten af Indholdet af disse Reglementer for den væsentligste Del maatte rette sig efter Krigsministeriets Forordninger, fordi det jo er ganske naturligt, at der maa tages det væsentligste Hovedhensyn til det Ministerium, som skal bruge Mandstabet. Det er jo til Krigsministeriets Brug, dette udskrives, og ikke til Justitsministeriets Brug, og altsaa maa jo de Forordninger, man fra Armeens Side mener at maatte stille til Mandstabets Tjenstdygtighed, ogsaa naturligvis blive Rettefnor for Justitsministeriet. Jeg skal i Forbindelse hermed erindre om, at Maaden, hvorpaa Regulatorerne blive til, jo ikke er den, at Krigsministeriet, uden at tage de medicinale Myndigheder med paa Raad, selv stille disse Forordninger op efter Behag. Jeg vil gjerne indrømme, at dersom noget Saa-dant skulde ligge for, vilde Justitsministeriet være baade berettiget og forpligtet til at modsætte sig det; men Sagen gaar jo saaledes til, at Krigs-

ministeriet, navnlig efter Samraad med Stabslægen og de medicinale Lægeautoriteter, fastsætter, hvilke Forordninger der maa stilles, og — saaledes har det altid ligget for mig — kun i saa Henseende lade sig lede af Hensyn til, hvad Armeens og Krigstjenestens Løve kræve. Det har ikke været Brug nogensinde, tror jeg jeg tør sige, at indblande Sundhedskollegiet eller civile Lægeautoriteter i hele denne Sag, og det vilde jo ogsaa være mindre naturligt at gjøre det, da Armeen jo har sit eget Lægevæsen, og jeg maa ogsaa sige, at det er Noget, man maa erkjende, at med Hensyn til Bedømmelsen af saadanne Spørgsmaal som Folks Brugelighed til Krigstjeneste og de Forordninger, der maa stilles i saa Henseende, ere jo vel de militære Læger nærmest kaldede til at have en Mening. Skulde der opstaa et eller anden lægevidenskabeligt Spørgsmaal af mere almindelig Art, kunde der jo naturligvis nok være Tale om at søge et lægevidenskabeligt Ekstern andetsteds fra og da navnlig fra Sundhedskollegiet. Jeg tror imidlertid, at det sjældent vil være Tilfældet. I Almindelighed vil der kun være Tale om at bedømme Spørgsmaal, der i rent lægevidenskabelig Henseende maa betragtes som mere simple og lidet indviklede og som de medicinale Læger maa være fuldkommen kompetente til at have en Mening om.

Sang: Naar der blev yttret af det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen), at han mente, eller idetmindste havde hørt fortælle, at det, at blive kasseret ved Sessjonen, skulde svække Fædrelandskjærligheden, tror jeg, at det er helt urigtigt; jeg tror, at den, der bliver kasseret paa Sessjonen, kan have lige saa megen Fædrelandskjærlighed som mangen Anden. Og lige saa urigtigt mener jeg det er, naar samme ærede Medlem har ladet sig fortælle af de Foredragsholdere, der drage omkring i Landet og tale om Kjøbenhavns Befæstning, at der er saa lidt Interesse i den og den Kreds, og det skulde navnlig komme af, at der er saa Mange, der blive kasserede ved Sessjonerne. Jeg tror slet ikke, at der er saa lidet Interesse for at høre disse Foredrag, fordi der kasseres saa Mange ved Sessjonerne. Er der lidet Interesse for at høre Foredragene om Kjøbenhavns Befæstning, maa Grunden, kan jeg tro, søges et helt andet Sted end i Kassationen ved Sessjonerne; maatte den for endel maatte søges i, at de ærede Foredragsholdere holde Foredrag, som synes ogsaa mig at være temmelig ensidige; naar man har læst det ene, har man læst de andre med. Hvad om det laa i, at disse Foredragsholdere tale i en daarlig Tone om dette Thing.

Formanden (Krabbe): Dette ligger ganske udenfor den nærværende Sag.